

ΜΙΑ ΔΙΚΗ ΠΕΡΙ ΕΞΩΣΕΩΣ ΜΙΣΘΩΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΣΟΝ ΤΟ 1896

Κωνσταντίνος Ἀναστ. Βαβούσκος

Ἡ ὑπ' ἀρ. 88 τοῦ ἔτους 1896 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Θάσου, τὴν ὁποίαν εὐγενῶς μοι ἀπέστειλεν ὁ φίλος καθηγητὴς κ. Χιόνης, ἠσχολήθη μὲν μὲ οὐχί τόσον γενικῶς ἀποφασιστικῆς σημασίας νομικὸν θέμα, τὸ ὁποῖον ὅμως διὰ τὴν ἐποχὴν καὶ διὰ τὰ ὑπάρξαντα τοπικὰ ζητήματα, ὡς καὶ διὰ τὸ πολὺπλοκον τῆς νομικῆς ἐξελίξεως αὐτοῦ, εἶχε καὶ ἔχει τὴν σημασίαν του. Πρόκειται περὶ θέματος ἀστικοῦ καὶ δικονομικοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον μὲ σημερινὰ δεδομένα ἐμφανίζεται, ὡς πρὸς ὠρισμένα σημεῖα του, καὶ δὴ ὡς πρὸς τὴν νομικὴν ὀρολογίαν, ἢ ὁποία ἐχρησιμοποιήθη, ἐλαφρῶς συγκεχυμένον. Πρόκειται περὶ συμβάσεως μισθώσεως πράγματος (καταστήματος), ἢ ὁποία κατηγγέλη ὑπὸ τῶν ἐκμισθωτριῶν μὲ συνέπειαν, λόγῳ ἀρνήσεως τοῦ μισθωτοῦ νὰ ὑποχωρήσῃ συνεπεία τῆς καταγγελίας ἐκ τοῦ μισθίου οἰκιοθελῶς, οὗτος νὰ ὑποστῇ δίωξιν διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ἢ ὁποία ἐξεδόθη ἐρήμην αὐτοῦ, μὲ περαιτέρω συνέπειαν νὰ ἐπακολουθήσῃ ἐκ μέρους του ἀνακοπὴ ἐκτελέσεως τῆς δικαστικῆς ταύτης ἀποφάσεως καὶ μὲ ἔτι περαιτέρω συνέπειαν νὰ ὑποχρεωθῇ εἰς ἐπαγωγὴν ὄρκου, τὸν ὁποῖον ἠρνήθη νὰ ἐπαγάγῃ, μὲ τελικὴν συνέπειαν νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασις καταδικαστικὴ περὶ ἐξώσεως αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἀκινήτου. Εἰς τὴν ὅλην διατύπωσιν τῆς ἀποφάσεως ὑπάρχουν ὠρισμένοι ἀσάφεια ἢ παρανοήσεις, γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἐδυσχέρανε τὸ ἔργον, ὡς πρὸς τὴν εὕρεσιν τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τῆς γενομένης διατυπώσεως. Εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις ἐτήρησα τὴν σχετικὴν διατύπωσιν τῆς ἀποφάσεως ὡς ἔχει. Σημειῶ πάντως ὅτι ἢ ἐν γένει διατύπωσις ἀκολουθεῖ τὴν διατύπωσιν τῶν ἀποφάσεων τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων τῆς ἐποχῆς.

Εἰδικώτερον:

Ἡ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Θάσου τεθεῖσα πρὸς ἐκδίκασιν ὑπόθεσις, ἐφ' ἧς ἢ ἀναφερθεῖσα ἀπόφασις, ἀφεώρα κυρίως εἰς τὴν ἀνακοπὴν εἰς τὴν ὁποίαν προέβη ὁ μισθωτὴς (Λάμπρος Μήσιος) (ἀνακόπτων ἐν προκειμένῳ) παραστάς διὰ πληρεξουσίου κατὰ τῆς Μαρίας Προέδρου ἰδιοκτητρίας (ἀνακοπτομένης

ἐν προκειμένῳ) παραστάσης ἐπίσης διὰ πληρεξουσίου καὶ τῆς Ἑλένης Καστρινοῦ ἐπίσης ἰδιοκτητρίας, παραστάσης αὐτοπροσώπως μὲ ἀντικείμενον τὴν ἀπὸ 27 Ἰουλίου 1896 καὶ ὑπ' ἀρ. 267 ἐμπρόθεσμον καὶ νόμιμον ἀνακοπὴν τῆς κοινοποιηθείσης αὐτῷ, ἐρήμην δὲ αὐτοῦ ἐκδοθείσης, ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου ὑπ' ἀρ. 40 ἀπὸ 3ης Ἰουλίου 1896, ἡ ὁποία ἀνεγνώσθη.

Οἱ λόγοι τῆς ἀνακοπῆς ἦταν οἱ ἑξῆς: (διατηρῶ τὴν γλωσσικὴν διατύπωσιν ὡς ἔχει).

Αἱ καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ (κατὰ τὴν ἀπόφασιν «αἱ ἀνακοπτόμεναι»), α) ἐζήτησαν (διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 165 ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1896 αἰτήσεως των) τὴν ἐκκένωσιν τοῦ μισθίου (μαγαζίου), χωρὶς νὰ ζητήσουν τὴν κλήτευσιν αὐτοῦ καὶ τὴν δι' ἀποφάσεως καταδίκην του.

β) αἱ ἀνακοπτόμεναι ὄφειλον νὰ ἀποδείξουν τὴν ἐπὶ τοῦ ἐνοικιασθέντος κτήματος (μισθίου) ἰδιοκτησίαν των, κατ' ἀκολουθίαν δὲ νὰ δύνανται νὰ ζητήσωσιν τὴν ἐκκένωσιν καὶ παράδοσιν αὐτοῦ.

γ) αἱ ἐνάγουσαι (ἐδῶ ἀλλάζει ἡ ὄρολογία): ἐννοοῦνται αἱ ἀνακοπτόμεναι, διὰ τῶν ὑπογραφῶν των ἐν τῇ ἀγωγῇ, καὶ ἐδῶ ἀλλάζει ἡ ὄρολογία: ἀντι αἰτήσεως ὁμιλοῦν περὶ ἀγωγῆς, ζητοῦν τὴν ἐκκένωσιν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐπεφυλάχθησαν διὰ τὰς ἀποζημιώσεις, τὸ δικαστήριον δὲ παραβιάσαν δικονομικὸν τύπον οὐσιώδη ἔλαβε ὑπ' ὄψιν τὴν διαμαρτύρησίν των δικάσαν αἴτησιν μὴ αἰτηθεῖσαν (μὴ ὑποβληθεῖσαν).

δ) αἱ ἐνάγουσαι, δηλ., ὡς ἐλέχθη, (αἱ ἀνακοπτόμεναι), ὡς φαίνεται ἐκ τῆς κοινοποιηθείσης εἰς τὸν ἀνακόπτοντα ἀποφάσεως μετὰ τῆς ἀγωγῆς (δηλ. τῆς αἰτήσεως) ὅτι (ἐδῶ ὑπάρχει δυσνόητος ἔκφρασις) συνάπτουν καὶ ἐνοικιαστήριον ἔγγραφον (πρόκειται περὶ μισθωτηρίου ἔγγραφου), ἐν τῇ ἐκδικάσει ὅθεν τῆς ἀγωγῆς (αἰτήσεως) δὲν ἐφάνη τοιοῦτον, οὔτε ἀνεγνώσθη.

ε) αἱ περὶ ἐκμισθώσεως συμφωνίαι κατὰ τὸν νόμον γίνονται δι' ἔγγραφον, ὀφείλουσι ὅθεν αἱ ρηθεῖσαι νὰ παρουσιάσουν ἔγγραφον ἐνοικιαστήριον ἐξ οὗ ἀποδειχθήσεται ἡ ἰδιοκτησία, ἡ ἔναρξις καὶ ἡ λήξις τῆς μισθώσεως καὶ τὸ τίμημα τῆς ἐνοικιάσεως (εἶναι περιεργον ὅτι γράφεται ἐπισήμως ὅτι ἐκ τοῦ ἐνοικιαστηρίου «ἀποδειχθήσεται ἡ ἰδιοκτησία». Ἡ διατύπωσις ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι δὲν ὑπάρχουν βιβλία μεταγραφῶν, ἀλλὰ καὶ πάλιν εἶναι περιεργος).

στ) ἐναντίον τῆς κοινοποιηθείσης αὐτῷ διαμαρτυρήσεως ὑπάρχει ἀπαίτησις νομίμως καὶ προσηκόντως πρωτοκολλημένη (εἰς ποῖον βιβλίον; καὶ ποῖοι εἶναι οἱ νόμιμοι λόγοι οἱ ἀποκλείοντες τὴν ἀπαίτησιν ἀποζημιώσεως;) ἀνατρέπουσα τὰς ὑπερβολικὰς ἀποζημιώσεις καὶ ἐν τῇ ἀπαίτησιν δὲ ταύτης ἀναπτύσσονται λόγοι νόμιμοι δι' ὧν οὐδὲν δικαίωμα κέκτηνται νὰ ἀπαιτῶσιν ἀποζημιώσεις.

η) Τελικῶς (ὁ ἀνακόπτων), ἐζήτησατο τὴν κλήτευσιν τῶν ἀνακοπτομένων εἰς ὠρισμένην δικάσιμον, τὴν ἀνατροπὴν καὶ ἀνάκλησιν τῆς εἰρημένης (ἐρήμην

ἐκδοθείσης) ἀποφάσεως καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῶν ἐξόδων εἰς βάρους τῶν ἀντιδίκων.

Ἐπὶ τούτοις ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀνακόπτοντος ἰσχυρίσθη ὅτι διὰ νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασις πρέπει νὰ προηγηθῇ ἀγωγή, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ αὐτῆς καὶ τῶν ἀποδείξεων τὸ δικαστήριον ἐκδίδει τὴν ἀπόφασιν, (διότι) ἡ ἀγωγή μὲ τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν οὐδεμίαν συμφωνίαν ἔχουσι, καθότι ἐν μὲν τῇ ἀγωγῇ ἐπισυνάπτουν ἐνοικιαστήριον ἔγγραφο, ἐν δὲ τῇ ἀπόφασει (δηλ. τῆς ἐρήμην ἐκδοθείσης) οὐδεμία μνεία γίνεται. Τὸ δικαστήριον (συνεχίζει ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀνακόπτοντος) χωρὶς νὰ ζητήσουν (αἱ ἀνακοπτόμενοι) τοιαῦτα (ἀποζημιώσεις) ἐδίκασε τὸν ἐντολέα του καὶ περὶ αὐτῶν διαπραγματεύονται τὰ ἄρθρα 1892 καὶ 1834 Ἀστ. Κώδ. Ἐπομένως (οὗτος) ἐζητήσατο τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως.

Ὁ πληρεξούσιος τῆς ἀνακοπτομένης (ἡ ἄλλη τί ἀπέγινε; Διότι ἀναφέρεται μόνον μία, ἐνῶ αἱ ἀνακοπτόμεναι εἶναι δύο) κατέθεσεν ὅτι καὶ ἂν δὲν ἐζητήθη ἡ καταδίκη τοῦ ἀνακόπτοντος διὰ τῆς ἀγωγῆς, ἐζητήθη προφορικῶς. Ἄλλο περιεργον πάλιν νὰ ζητεῖται ἡ καταδίκη τινὸς προφορικῶς εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν δὲ ζητεῖται αὐτὴ δι' ἀγωγῆς. Ὅσον δὲ περὶ τῶν ἀποζημιώσεων τὸ δικαστήριον ἐνέκρινε νόμιμον (προφανῶς τὸ ζήτημα τοῦτο) καὶ κατεδίκασεν αὐτὸν (τὸν ἀνακόπτοντα) χωρὶς, ὡς προελέχθη, νὰ ζητηθῇ τοῦτο καὶ παρὰ τὴν ἔνστασιν ὅτι οὐδὲν δικαίωμα ὑπάρχει πρὸς τὴν ἀπαίτησιν ταύτην (βλ. ἐν συνεχείᾳ ὅτι προῶρος ἐγένετο ἡ συζήτησις περὶ ἀποζημιώσεων. Τὸ ζήτημα τοῦτο παρουσιάζεται ποικιλοτρόπως, πότε θετικῶς, πότε ἀρνητικῶς). Ὁ ἀνακόπων κατέθεσεν ὅτι ἡ κυριωτέρα ἔνστασις, τὴν ὁποίαν ἐν τῇ ἀνακοπῇ του ἀναφέρει, εἶναι νὰ ἀποδείξουν αἱ ἀνακοπτόμεναι τὴν ταυτότητα των. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀναφέρεται: πρὶν λοιπὸν ἀποδείξουν τοῦτο καὶ ὅτι εἶναι ἀντίδικοι, ἤρχισε συζήτησις περὶ ἀποζημιώσεων.

Ἡ ἀνακοπτομένη κατέθεσεν ὅτι ἡ ταυτότης ἀποδεικνύεται διὰ τῆς ἰδίας ὑπογραφῆς τοῦ μισθωτοῦ (Λ. Μήσιου) (δηλ. τοῦ ἀνακοπτομένου) καὶ ἐν τῇ διαμαρτυρῇ καὶ ἐν τῷ ἐνοικιαστηρίῳ ἔγγράφῳ (ἡ ἔνστασις ὁμῶς τοῦ ἀνακόπτοντος ἀναφέρεται εἰς τὴν ταυτότητα τοῦ ἀνακοπτομένου) (περιεργον καὶ τοῦτο ὅτι ἡ ταυτότης ἀποδεικνύεται διὰ τῆς ἰδίας ὑπογραφῆς τοῦ μισθωτοῦ).

Τὸ δικαστήριον διὰ προηγουμένης συσκέψεώς του ἀπεφάσισεν ἵνα αἱ ἀνακοπτόμεναι προσαγάγουν τὸ ἐνοικιαστήριον τὴν 20ὴν Αὐγούστου, καθ' ἣν δικάσιμον ἐμφανισθέντες ὁ τε πληρεξούσιος καὶ ἡ ἀνακοπτομένη κατέθεσαν τὸ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1893 ἐνοικιαστήριον ἔγγραφο οὔτινος ἡ ἔννοια (εἶναι) ὅτι ἀφ' ἑνὸς (μὲν) ἡ Ἑλένη σύζ. Αὐγουστῆ Καστρινοῦ καὶ υἱός, ὡς ἰδιοκτῆται, (ἀφ' ἑτέρου δὲ) καὶ ὁ Λ. Μ. ὡς ἐνοικιαστής (μισθωτῆς) συνεφώνησαν ὡς ἑξῆς: *οἱ ἰδιοκτῆται* (δηλ. αἱ ἰδιοκτῆτριαι) *ἐνοικιάζουσι τὸ ἐνταῦθα ἰδιόκτητόν των μαγαζίων ... διὰ τρία ἔτη πρὸς τὸν Λ. Μ. μὲ ἐτήσιον ἐνοίκιον ... ὁ δὲ ἐνοικιαστής*

δεχόμενος ὑπὸ ἐνοίκιον τὸ ἀνωτέρω μαγαζιον διὰ τρία ἔτη ... μετὰ δὲ τὴν λήξιν τῆς τριετοῦς ἐνοικιάσεως (μισθώσεως) ὑπόσχεται νὰ παραδώσῃ τὸ τε μαγαζιον καὶ τὰ ἔπιπλα. Τὸ παρὸν ἰσχύει διὰ τρία ἔτη μόνον, μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὁποίας (προθεσμίας) ὑποχρεοῦνται πρὸ μηνὸς νὰ εἰδοποιοῦνται τὰ συμβαλλόμενα μέρη περὶ τῆς ἀνανεώσεως ἢ μὴ τῆς ἐνοικιάσεως.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὁ ἀνακόπτων κατέθεσε ὅτι ἐκ τοῦ ἀναγνωσθέντος ἐνοικιαστηρίου ἐγγράφου ἀποδεικνύονται δύο ἰδιοκτηταί, ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Γεώργ. Αὐγουστῆ Καστρινοῦ, ἐν τῇ ἀγωγῇ παραλλάσσει ὁ εἷς τῶν συνιδιοκτητῶν ὡς ἐνάγουσα, ἀντὶ τοῦ Γεωργίου φαίνεται ἡ Μαρία Προέδρου, ἀπαιτεῖται ὅθεν νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ Μαρία ἀντικαθίσταται (ἀπὸ) τὸν Γεώργ. Αὐγουστῆ.

Ἡ ἀνακοπτομένη κατέθεσεν ὅτι πρὶν (πρὸ) τριῶν ἐτῶν ἡ περιουσία ἦτο ἀδιανέμητος· αὕτη δὲ ὡς κληρονόμος (μόνη;) ἐνοικίασε (ἐξεμίσθωσε) μαγαζιον εἰς τὸν ἀνακόπτοντα Λ.Μ. τῆς περιουσίας διανεμηθείσης ἐγένετο κάτοχος τοῦ μαγαζίου ἡ Μαρία (γεννᾶται τὸ ἐρώτημα πῶς ἐγένετο κάτοχος, ἀφοῦ κάτοχος ὑπῆρχεν, δηλ. ὁ μισθωτής;). Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν διαμαρτυρήσεων ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἀνακόπτων ἀναγνωρίζει τὴν Μαρίαν κάτοχον (!) εἰς αὐτὴν (δὲ) ἐπλήρωσε τὰ ἐνοίκια.

Ὁ ἀνακόπτων ἐζητήσατο ὅπως ἡ Ὁρφανοεπιτροπὴ Παναγίας πιστοποιήσῃ ὅτι κάτοχος (!) τοῦ ἐν λόγῳ μαγαζίου εἶναι ἡ ἀνακοπτομένη Μαρία. Καὶ τὸ δικαστήριον ἀνέβαλε διὰ τὴν 21 Αὐγ., καθ' ἣν ὑποχρέωσε τὰς ἀνακοπτομένας νὰ προσαγάγουν πιστοποιητικὸν παρὰ τῆς ἐγκωρίου Ὁρφανοεπιτροπῆς Παναγίας ὅτι εἶναι κάτοχος (!) τοῦ ἐν λόγῳ μαγαζίου. Τὴν 21 Αὐγ. προσήγαγον τὸ ὑπ' ἡμερομ. 20 Αὐγ. 1896 πιστοποιητικὸν τῆς Ὁρφανοεπιτροπῆς καὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου Παναγίας ὅτι δανεμηθείσης τῆς περιουσίας τοῦ Αὐγουστῆ Καστρινοῦ τὸ μαγαζιον περιῆλθεν εἰς τὴν κατοχὴν (!) τῶν θυγατέρων τοῦ μακαρίτου Μαρίας καὶ Σωτήρας (ἐξακολουθεῖ σταθερῶς ἡ σύγχυσις περὶ τῆς νομικῆς ὑποστάσεως τοῦ μισθωτοῦ: κάτοχος ἢ νομεύς;). Σημειῶ ὅτι, ἐν πάσῃ περιπτώσει, πῶς εἶναι κάτοχοι αἱ μνησθεῖσαι θυγατέρες Καστρινοῦ, ἀφοῦ οὐδὲν κατέχουν; (καὶ ὑπὸ ἀπλῆν λαϊκὴν ἔννοιαν!).

Ὁ ἀνακόπτων μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ πιστοποιητικοῦ κατέθεσεν ὅτι ἐν τῷ ἐνοικιαστηρίῳ ἐγγράφῳ ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιλογή: μετὰ τὴν λήξιν ἐνοικιάσεως ὑποχρεοῦνται πρὸ μηνὸς νὰ εἰδοποιοῦνται τὰ συμβαλλόμενα μέρη περὶ τῆς ἀνανεώσεως ἢ μὴ τῆς ἐνοικιάσεως· οἱ ἐκμισθωταὶ εἰδοποίησαν τὸν ἐντολέα τοῦ ἀνακόπτοντος περὶ τῆς ἐκκενώσεως τοῦ μαγαζίου, ἢ εἰδοποίησις ὅμως αὕτη δὲν ἐγένετο δεκτὴ ὑπ' αὐτοῦ, διότι ἐμέτρησεν λίρες ὄθωμ. ὀκτῶ ἡμισυ (εἰς ποῖον;) ἀπέναντι τοῦ νέου ἐτησίου ἐνοικίου, ὥστε δὲν ἐδικαιοῦντο νὰ ἀναμισθώσουσι τὸ μαγαζιον (εἰς ἄλλους;), ἀφοῦ ὁ ἴδιος δὲν συνήνεσε καὶ ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἐπλήρωσε τὸ αὐτὸ ἐνοίκιον μὲ τοὺς ἄλλους (μὲ ποίους ἄλλους;) ... ἐξαιτουμένου νὰ ἀπορριφθῇ ἡ περὶ ἐκκενώσεως αἵτησις τοῦ ἐκμισθωτοῦ· ἀπαντῶν

εἰς τὰς περὶ τῶν ἀποζημιώσεων αἰτήσεις τῶν ἐκμισθωτῶν ἐνίσταται ὅτι οὐδεὶς λόγος μὴ περιεχόμενος ἐν τοῖς συμβολαίοις λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν· ἐκτὸς τούτου καὶ ἂν κατοικήσῃ καὶ εἰς ξένον πρᾶγμα ἄνευ τῆς συνεννοήσεως καὶ ἀδείας τοῦ ἰδιοκτῆτου, πάλιν δὲν ὑπόκειται εἰς ἀποζημιώσεις, ἀλλὰ πληρώνει μίσθωμα κατ' ἐκτίμησιν ... ἐξαιτουμένου καὶ αἱ περὶ ἀποζημιώσεων ἐνστάσεις νὰ ἀπορριφθοῦν (ποῖος; δηλ. οἰοσδήποτε ξένος δύναται αὐθαιρέτως νὰ ἐγκατασταθῇ, μὴ υποκείμενος εἰς ἀποζημιώσεις εἰμὴ μόνον εἰς καταβολὴν μισθώματος κατ' ἐκτίμησιν; δηλ. πρόκειται περὶ μισθώσεως διὰ καταλήψεως).

Ὁ πληρεξούσιος τῆς ἀνακοπτομένης κατέθεσεν ὅτι ὁ ἐν τῷ συμβολαίῳ ὄρος εἶναι ἵνα πρὸ μηνὸς συνεννοοῦνται ἀμφοτέρω διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς ἐνοικιάσεως, ἐπειδὴ ὅμως συνέβη τὸναντίον, εἰδοποιήθη ὁ ἀνακοπτόμενος πρὸ μηνὸς νὰ ἐκκενώσῃ τὸ μαγαζιον: -ἀρνοῦνται τὴν μέτρησιν τῶν 8¹/₂ λίρῶν- καὶ ὅσον περὶ τῶν ἀποζημιώσεων (ἀσαφὲς ἐνταῦθα τὸ σημεῖον), διότι ἐν τῷ συμβολαίῳ ἀναφέρεται ὅτι ὁ παραβάτης εὐθύνεται νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀνακόπτων.

Σκεφθὲν

Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1893 ἐνοικιαστήριον ἔγγραφον (διὰ τὸ ἐν λόγῳ μαγαζιον) συνταχθὲν μεταξὺ τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ τοῦ Γεωργίου καὶ Ἑλένης Αὐγουστῆ Καστρινοῦ, κατόπιν περιελθὸν εἰς τὴν κατοχὴν (ποῖον; τὸ ἐνοικιαστήριον ἢ τὸ μαγαζιον; προφανῶς πρόκειται περὶ τοῦ μαγαζίου, ἐνῶ φραστικῶς ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐνοικιαστήριον ἔγγραφον) τῶν ἀνακοπτομένων Μαρίας καὶ Ἑλένης Αὐγουστῆ Καστρινοῦ ἐκ πατρικῆς κληρονομίας, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 20 Αὐγ. 1896 πιστοποιητικοῦ τῆς Ὁρφανοεπιτροπῆς καὶ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου Παναγίας, αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ ἐνοικιαστηρίου περὶ ἀνανεώσεως ἢ μὴ, καίτοι καὶ εἰς τὰ ἀνωτέρω συμβληθέντα μέρη (δηλ. δὲν ἀναφέρονται εἰς τὸ ἐνοικιαστήριον ἔγγραφον; ἢ δὲν ἠσκήθησαν προσωπικῶς;) δὲν ὑφίσταται, οὐχ' ἦττον πάλιν αἱ ἀνακοπτόμεναι ... εἰδοποίησαν τὸν ἀνακόπτονα Λ.Μ. ἵνα ἐκκενώσῃ τὸ μαγαζιον κατὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας τῆς ἐνοικιάσεως, ὡς ὁ ἴδιος πληρεξ. ὁμολογεῖ, διῆσχυρισθεὶς ὅτι δεκτὴ δὲν ἐγένετο ἢ εἰδοποίησις αὕτη καὶ ὅτι ἐμέτρησεν ὁ πελάτης του λίρας ὀθωμανικὰς 8¹/₂ (ἐλέχθη; εἰς ποῖον;) ἀπέναντι νέας ἐτησίου ἐνοικιάσεως. Ἐπειδὴ ὁ τε πληρεξούσιος τῆς ἀνακοπτομένης Μαρίας καὶ Ἑλένης Αὐγουστῆ Καστρινοῦ ἀνακοπτομένης ἠρνήθησαν ταῦτα. Ἐπειδὴ τὰ ἐπικαλεσθέντα ἄρθρα τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀνακόπτοντος ἐφαρμόζονται πρὶν τῆς ἐνοικιάσεως καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτῆς. Διὰ ταῦτα ἀπορριπτομένων τῶν ἐνστάσεων τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀνακόπτοντος προσκαλεῖται οὗτος νὰ ἀποδείξῃ διὰ παντὸς νομίμου μέσου ὅτι τὰς 8¹/₂ λίρας ὀθωμανικὰς ἐμέτρησεν εἰς τὰς ἀνακοπτομένας ἀπέναντι νέας ἐτησίου (ἐτησίας) ἐνοικιάσεως.

Ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀνακόπτοντος κατέθεσεν ὅτι διὰ τῶν μαρτύρων... θὰ

ἀποδείξει ὅτι ἐμετρήθησαν εἰς τὴν Ἑλένην Καστρινοῦ καὶ τὸν Χαράλαμπον Προέδρου κατ' ἐντολὴν τῆς συζύγου του Μαρίας αἱ 8½ λίραι ἀπέναντι νέας ἐτησίου (ἐτησίας) ἐνοικιάσεως. Τὸ δικαστήριον ἀνέβαλε διὰ τὴν 24ην Αὐγ., καθ' ἣν ὑποχρέωσε τὸν ἀνακόπτοντα νὰ προσαγάγη τοὺς προδηλωθέντας μάρτυράς του, διότι ἄλλως θὰ εἶναι ἔκπτωτος τοῦ δικαιώματός του [πρόκειται περὶ προτάσεως πρὸς σύναψιν νέας ἐνοικιάσεως (μισθώσεως) ἢ περὶ ἐκτελέσεως προϋπαρχούσης σχετικῆς συμφωνίας;]· ἡ ἀπόφασις πάντως ὁμιλεῖ περὶ δικαιώματος τοῦ προτείνοντος πάντα ταῦτα χωρὶς νὰ μνημονεύῃ πόθεν πηγάζει τὸ δικαίωμα τοῦτο.

Τὴν 24ην Αὐγ. ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀνακόπτοντος κατέθεσεν ὅτι τοὺς μάρτυράς του δὲν δύναται νὰ φέρῃ, ἐξαιτούμενος νὰ ὀρκιστοῦν αἱ ἀνακοπτόμενοι ὅτι δὲν ἔλαβον τὰς 8½ λίρας ἀπέναντι νέας ἐτησίου ἐνοικιάσεως. Ἐδόθη ἀναβολὴ διὰ τὴν 25ην Αὐγ., ὁπότε τὸ Δικαστήριον ὑποχρέωσε τὰς ἀνακοπτομένας νὰ λάβουν τὸν διατυπωθέντα ὄρκον. Τὴν 26ην Αὐγ. προσελθοῦσαι αἱ ἀνακοπτόμεναι ὅπως λάβουν τὸν διατυπωθέντα ὄρκον ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀνακόπτοντος κατέθεσεν ὅτι δὲν ἐπάγει ὄρκον.

Κατόπιν τούτων τὸ Δικαστήριον Σκεφθέν: Ἐπειδὴ ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀνακόπτοντος ἠρνήθη τὸν παρ' αὐτοῦ ἐπαχθέντα καὶ ταχθέντα ὄρκον νὰ ἐπαγάγη τῶν ἀνακοπτομένων (ἢ διατύπωσης περιέργως γραμματικῶς).

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν ἀνακοπῆς τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ ἐπικυροῖ τὴν (ὑπ' ἀρ. 40/3 Ἰουλ. 1896) πρωτόδικον ὑπὲρ τῶν ἀνακοπτομένων ἐρήμην ἀπόφασιν καταδικαζομένου συνάμα τοῦ ἀνακόπτοντος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐνοικίου μέχρι τῆς ἐκκενώσεως... καὶ εἰς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Ὅσον δὲ περὶ τῶν ἐνστάσεων τῶν ἀνακοπτομένων περὶ ἀποζημιώσεων ἀπορρίπτονται αὐταί.

α) Ἡ Θάσος εἶχεν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1873 ἀποκτήσει Ἀστικὸν Κώδικα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἑλληνικὸν κράτος, τὸ ὁποῖον ἀπέκτησε Ἀστικὸν Κώδικα ὀριστικῶς τὸ 1946, καὶ λέγω ὀριστικῶς, διότι ὁ ἰσχύων Ἀστικὸς Κώδιξ εἶναι τοῦ 1940, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ τότε εἰς τὴν Ἑλλάδα (ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ εἰς τὰ προξενικὰ Δικαστήρια τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ἐξωτερικόν) λόγω τῆς ἐπελθούσης ἀναταραχῆς ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου τοῦ 1940 καὶ τῶν μετ' αὐτὸν γεγονότων. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου κατηρτίσθη νέος Ἀστικὸς Κώδιξ, ὁ ὁποῖος ἐτέθη ἐν ἰσχύϊ τὴν 23ην Φεβρουαρίου 1945 χωρὶς νὰ μακροχρονίση, διότι μετὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τοῦ 1946 ἡ ἐξ αὐτῶν προελθοῦσα κυβέρνησις κατήργησεν αὐτὸν καὶ ἐπανάφερεν ἐν ἰσχύϊ τὸν Ἀστικὸν Κώδικα τοῦ 1940 τὸν καὶ ἰσχύοντα σήμερον.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ δὴ μέχρι τὸ 1946, ἴσχυε τὸ Ν.Δ. τῆς 23ης Φεβρουαρίου 1835, διὰ τοῦ ὁποῖου εἰσῆχθη ὡς ἰσχύον τότε Δίκαιον ἡ Ἐξάβιβλος τοῦ Ἀρμενοπούλου. Αὕτη ἦτο ἐπιτομὴ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου μὴ ἀντα-

ποκρινομένη πλήρως εἰς τὰς ἰσχύουσας ἤδη συναλλαγὰς, λόγῳ τῆς παλαιότητος τῆς (εἶχε γραφῆ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ Θεσσαλονίκης Κωνσταντίνου Ἀρμενοπούλου το 1360) καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἑλληνικὴ νομολογία ἐθεώρησεν ὅτι δι' αὐτῆς εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ σύνολον τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου. Τὸ Δίκαιον τοῦτο εἶχε τύχει μεγάλης ἐπεξεργασίας ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης εἰς τὴν Γερμανίαν, ἡ ὁποία ἐπήρεάσε τὴν ἀντίστοιχον ἑλληνικὴν, λόγῳ τῆς ταυτότητος τοῦ ἐρμηνευομένου Δικαίου.

β) Ἡ ἀπόφασις χρησιμοποιεῖ ὄρους λαϊκοῦς: οὕτω «ἐνοικιαστήριον» ἀντὶ τοῦ ὄρου «μισθωτήριον» ἔγγραφον, «μαγαζιον» ἀντὶ καταστήματος, ὅπερ σημαίνει ὅτι δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπηρεασθεῖ ἀπὸ τὴν ὀρολογίαν τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ δικηγορικῆς πρακτικῆς καὶ τῆς νομολογίας τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων, ὡς θὰ φανῆ ἐν συνεχείᾳ.

γ) Ὁ λόγος ἐνταῦθα διὰ τὸ ἐνοικιασθὲν (μισθωθὲν) «μαγαζιον» (ἀντὶ «καταστήματος») τὸ ὁποῖον, ἂν νοεῖται σαφῶς ἢ διατυπωθεῖσα σχετικῶς φράσις, (ἐνοικιαστήριον ἔγγραφον διὰ τὸ ἐν λόγῳ μαγαζιον συνταχθὲν μεταξὺ τῶν ... κατοπιν περιελθὸν (;) εἰς τὴν κατοχὴν των ... ἐκ πατρικῆς κληρονομίας ...) περιῆλθε (τὸ μαγαζιον προφανῶς, καὶ οὐχὶ τὸ ἐνοικιαστήριον, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς σχετικῆς ὡς ἄνω διατυπώσεως) εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ἀνακοπτομένων ἐκ πατρικῆς κληρονομίας. Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἡ ἀπόφασις ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀνακόπτοντος ὅτι αἱ περὶ ἐκμισθώσεως συμφωνίαι γίνονται δι' ἔγγράφων καὶ ὅτι αἱ ἀνακοπτόμεναι πρέπει νὰ παρουσιάσουν ἔγγραφον ἐνοικιαστήριον ἐξ οὗ ἀποδειχθήσεται ἡ ἰδιοκτησία, ἡ ἔναρξις καὶ ἡ λήξις τῆς μισθώσεως καὶ τὸ τίμημα τῆς ἐνοικιάσεως. Σημειωτέον ὅτι ὁ ἀνακόπτων κατέθεσεν ὅτι ἡ κυριώτερα ἔνστασις, τὴν ὁποίαν ἐν τῇ ἀνακοπῇ του ἀναφέρει, εἶναι νὰ ἀποδείξουν αἱ ἀνακοπτόμεναι τὴν ταυτότητά των καὶ σημειώνουν ὅτι «πρὶν λοιπὸν ἀποδείξουν τοῦτο καὶ ὅτι εἶναι ἀντίδικοι, ἤρχισε συζήτησις περὶ ἀποζημιώσεων». Ἡ ἀνακοπτομένη κατέθεσεν ὅτι ἡ ταυτότης ἀποδεικνύεται διὰ τῆς ἰδίας ὑπογραφῆς τοῦ Α.Μ. ἀνακοπτομένου καὶ ἐν τῇ διαμαρτυρήσει καὶ ἐν τῷ ἐνοικιαστηρίῳ ἔγγράφῳ. Ἐνταῦθα προφανῶς δὲν πρόκειται περὶ κατοχῆς, ἡ ὁποία περιῆλθεν εἰς τὰς ἀνακοπτομένας, ἀλλὰ περὶ κυριότητος, ἀφοῦ αὕτη περιῆλθε διὰ κληρονομικῆς διαδοχῆς (πατρικῆς κληρονομίας) εἰς τὰς ἀνακοπτομένας, αἱ ὁποῖαι τελικῶς εἶναι δύο.

δ) Ἡ ἀπόφασις λέγει ὅτι «ἡ κτήσις διὰ πατρικῆς κληρονομίας» ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὑπὸ ἡμερ. 20 Αὐγούστου 1896 πιστοποιητικοῦ ἔγγράφου τῆς Ὁρφανοεπιτροπῆς καὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου Παναγίας (Θάσου) καὶ εἰς τοῦτο ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀνακόπτοντος περὶ ἀποδείξεως τῆς ἐπὶ τοῦ μισθίου ἰδιοκτησίας. Τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ὑπῆρχον τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἰς τὴν Θάσον Βιβλία Μεταγραφῶν πρὸς ἔγγραφὴν κτήσεως ἐμπραγμάτων δικαιωμάτων, ἀλλὰ διαδικασία ἐκκλησιαστικῆ προερχομένη προφανῶς ἐκ τῶν προνο-

μίων, τὰ ὅποια ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέκτησε διὰ παραχωρήσεως ἀρχικῶς παρὰ τοῦ πορθητοῦ σουλτάνου Μεμέτ καὶ τὰ ὅποια ἐν συνεχείᾳ παρέμειναν μεταξύ ἄλλων καὶ εἰς τὴν Θάσον παρὰ τὰς κατὰ καιροὺς γενομένας προσπαθείας μεταγενεστέρων σουλτάνων πρὸς ἀναίρεσιν ἢ περιορισμὸν ὠρισμένων ἐξ αὐτῶν.

ε) Ἡ διαφορὰ εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται ἡ λύσις, ἡ δοθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐν ὄψει ἀποφάσεως, ἀφεώρα εἰς τὴν ὑπαρξιν προτάσεως τοῦ ἀνακόπτοντος, δηλ. τοῦ μισθώσαντος τὸ μαγαζιον, ὅπως ἀνανεώσῃ τὴν σύμβασιν μισθώσεως καὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἰδίου ὅτι ἐμέτρησεν ἤδη 8½ λίρας ὀθωμανικὰς. Ἡ πρότασις καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς ἐθεωρήθησαν ὡς μὴ ἀληθεῖς κατὰ τὴν ἀποψιν τῶν ἀνακοπτομένων, αἱ ὁποῖαι ὁμως οὐχ ἦττον, δηλ. παρ' ὅλα ταῦτα, εἰδοποίησαν (διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1896 καὶ ὑπ' ἀρ. 28 εἰδοποιήσεώς των) τὸν μισθωτὴν ὅπως ἐκκενώσῃ τὸ ἐν λόγῳ μαγαζιον κατὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ἐνοικιάσεως (μισθώσεως). Ὁ μισθωτὴς δὲν ἀπεδέχθη τὴν εἰδοποίησιν ταύτην, ἀλλ', ἀντιθέτως, ἐμέτρησεν 8½ ὀθωμανικὰς λίρας ἔναντι νέας ἐτησίας μισθώσεως, δηλ. ὁ μισθωτὴς δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μαγαζιον, ἀλλὰ νὰ τὸ κρατήσῃ ἀνανεῶν τὴν ἀρχικὴν σύμβασιν μισθώσεως. Αἱ (δύο) ἀνακοπτόμεναι ἠρνήθησαν πάντα ταῦτα.

στ) Ἡ ἀπόφασις ἀπέρριψε τὰς ἐνστάσεις τοῦ ἀνακόπτοντος μὲ τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος ἐπικαλεσθέντα ἄρθρα (προφανῶς τοῦ Θεσίου Ἀστ. Κώδικος) ἐφαρμόζονται πρὶν (πρὸ) τῆς ἐνοικιάσεως καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτῆς καὶ κατόπιν τούτου ἐκάλεσε τὸν ἀνακόπτοντα (μισθωτὴν) νὰ ἀποδείξῃ διὰ παντὸς νομίμου μέσου ὅτι τὰς 8½ ὀθωμανικὰς λίρας ἐμέτρησεν εἰς τὰς ἀνακοπτομένας ἀπέναντι (ἔναντι) νέας ἐτησίας ἐνοικιάσεως.

ζ) Ὁ ἀνακόπων κατέθεσεν ὅτι διὰ τῶν μαρτύρων ... θὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἐμετρήθησαν αἱ ὀκτὼ λίραι ἀπέναντι νέας ἐτησίας ἐνοικιάσεως. Τὸ δικαστήριον ἀνέβαλε τὴν ὑπόθεσιν ... καθ' ἣν ὑπεχρέωσε τὸν ἀνακόπτοντα νὰ προσαγάγῃ τοὺς προδηλωθέντας μάρτυράς του καὶ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ εἶναι ἔκπτωτος τοῦ δικαιώματός του.

η) Κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν δικάσιμον ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀνακόπτοντος κατέθεσεν ὅτι τοὺς μάρτυράς του δὲν δύναται νὰ φέρῃ, ἔξαιτούμενος νὰ ὀρκισθοῦν αἱ ἀνακοπτόμεναι ὅτι δὲν ἔλαβον τὰς 8½ ὀθωμανικὰς λίρας ἔναντι ἐτησίας ἐνοικιάσεως.

θ) Τὸ δικαστήριον ἀνέβαλεν ἐκ νέου τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν ... ὁπότε ὑποχρέωσε τὰς ἀνακοπτομένας νὰ λάβουν τὸν διατυπωθέντα ὄρκον.

ι) Κατὰ τὴν ἐπαναληπτικὴν δίκην ὁ ἀνακόπων κατέθεσεν ὅτι δὲν ἐπάγει ὄρκον, ὁπότε ἡ ἀνακοπτομένη ἐζήτησε νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀνακοπὴ καὶ νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ πρωτοδίκως ἐρήμην τοῦ ἀνακόπτοντος ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις, ὁπότε τὸ δικαστήριον ἔδωκε πέραις εἰς τὴν διαδικασίαν.

ια) Τὸ δικαστήριον κατόπιν τούτων ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν, ἐπεκύρωσε τὴν πρωτόδικον ὑπὲρ τῶν ἀνακοπτομένων ἀπόφασιν καὶ κατεδίκασε τὸν ἀνακόπτοντα εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ ἐνοικίου, μέχρι τῆς ἐκκενώσεως, ἕξ εἴκοσιν ὀθωμανικῶν λιρῶν καὶ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν, ἀπέρριψε δὲ ἐπίσης τὰς ἐνστάσεις τῶν ἀνακοπτομένων περὶ ἀποζημιώσεως. Σημειωτέον ὅτι ὁ ἀνακόπτων ἐπανέλαβε (κατέθεσε καὶ αὐτὶς) ὅτι διὰ νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασιν πρέπει νὰ προηγηθῇ ἀγωγή, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ αὐτῆς καὶ τῶν ἀποδείξεων τὸ δικαστήριον ἐκδίδει τὴν ἀπόφασιν, ἢ ἀγωγή μὲ τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν οὐδεμίαν συμφωνίαν ἔχουσι, καθότι ἐν μὲν τῇ ἀγωγῇ ἐπισυνάπτουν ἐνοικιαστήριον ἔγγραφον, ἐν δὲ τῇ ἀποφάσει οὐδεμία μνεία γίνεται. Εἰς ταῦτα ἡ ἀνακοπτομένη κατέθεσεν ὅτι καὶ ἂν ἐζητήθη ἡ καταδίκη τοῦ ἀνακόπτοντος διὰ τῆς ἀγωγῆς, ἐζητήθη προφορικῶς (λίαν περιέργον τοῦτο). Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι ἐπιπροσθέτως τὸ δικαστήριον, χωρὶς (αἱ ἀνακοπτόμενοι) νὰ ζητήσουν ἀποζημιώσεις (ἀπλῶς ἐπεφυλάχθησαν νὰ ζητήσουν κατόπιν), ἐδίκασε τὸν ἀνακόπτοντα καὶ περὶ ἀποζημιώσεων. Ἡ ἀπόφασιν αὕτη (88/1896) ἀναφέρεται ὅτε μὲν εἰς ἀνακοπτομένην, ὅτε δὲ εἰς ἀνακοπτομένας. Ὁ πληρεξούσιος τῆς ἀνακοπτομένης κατέθεσεν ὅτι πρὸ τριῶν ἐτῶν ἡ περιουσία ἦτο ἀδιανεμήτος ... τῆς περιουσίας διανεμηθείσης ἐγένετο κάτοχος (σταθερὰ διατύπωσις) τοῦ μαγαζίου ἡ Μαρία ... καὶ εἰς αὐτὴν ἐπλήρωσεν ὁ ἀνακόπτων τὰ ἐνοίκια. Ἡ Ὁρφανοεπιτροπὴ Παναγίας καὶ ὁ ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος Παναγίας πιστοποιοῦν ὅτι διανεμηθείσης τῆς περιουσίας τοῦ μακαρίτου ... τὸ μαγαζίον περιῆλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν θυγατέρων τοῦ μακαρίτου Μαρίας καὶ Σωτήρος (ἐνῶ προηγουμένως ἐλέχθη ὅτι «κάτοχος» ἐγένετο μόνον ἡ Μαρία). Ὡς πρὸς τὰς τελευταίας ἀναφέρεται ὅτι εἶναι ἰδιοκλήτριαι, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία παρέστη διὰ πληρεξουσίου, ἢ ἄλλῃ αὐτοπροσώπως. Αὗται ἐζήτησαν τὴν ἐκκένωσιν τοῦ μαγαζίου, χωρὶς νὰ ζητήσουν τὴν κλήτευσιν τοῦ μισθωτοῦ καὶ τὴν δι' ἀποφάσεως καταδίκην του. Ὅθεν τὸ δικαστήριον ἐναντίον τῆς αἰτήσεως καὶ ἀγωγῆς τῶν ἐναγουσῶν προέβη εἰς ἐκδοσὶν κλήσεως καὶ τὴν ἐρήμην διαδικασίαν.

ιβ) Ἡ ἀνακοπτομένη κατέθεσεν ὅτι ὁ ἐν τῷ συμβολαίῳ ὄρος εἶναι ἵνα πρὸ μηνὸς συνεννοοῦνται ἀμφοτέρω διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς ἐνοικιάσεως· ἐπειδὴ ὅμως συνέβη τούναντίον, εἰδοποιήθη ὁ ἀνακοπτόμενος (; ἀνακόπτων) νὰ ἐκκενώσῃ τὸ μαγαζίον.

Ἐκ τῆς ὅλης ἀναλύσεως, ὅση φυσικὰ κατέστη δυνατὴ λόγῳ καὶ τῆς περιέργου καὶ ἀπὸ νομικῆς καὶ ἀπὸ γραμματικῆς διατυπώσεως, προκύπτουν ὠρισμένοι περιέργοι σκέψεις, αἱ ὁποῖαι ἤδη ἐξετέθησαν.

Γενικῶς πρόκειται περὶ ἀπλοποιημένων ἐκφράσεων, ἀπλοποιημένων λύσεων καὶ ἀπλοποιημένων συμπερασμάτων. Τὸ γεγονός πάντως εἶναι ὅτι ἀπεδόθη δικαιοσύνη!

ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Ἄριθ. 88

Τὸ Πρωτοδικεῖον Θάσου συγκείμενον ἐκ τοῦ προέδρου κ. Μ. Χακῆ, τῶν παρέδρων κ.κ. Γιαξῆ Χ[#]Σταματίου καὶ Χρ. Δημητριάδου, συνεδρίασε δημοσίᾳ τὴν 13 Αὐγούστου 1896, ἡμέραν Τρίτην, ὥρ(αν) 3 π.μ. ἵνα δικάσῃ τὴν κάτωθι ὑπόθεσιν: τοῦ ἀνακόπτοντος Λάμπρου Μήσιου, κατοίκ(ου) Λιμένος, παντοπώλου, παραστάντος διὰ τοῦ γεν. πληρεξουσίου του Δ. Οἰκονομίδου, κατοίκου Λιμένος, δικηγόρου, δυνάμει τοῦ ὑπὸ ἡμερ. 3 Ἰουλίου 1312 καὶ ἀριθ. 31 γεν. πληρεξ. ἐπικυρωμένου ἐγγράφου· μεταξὺ τῆς ἀνακοπτομένης Μαρίας Χαράλαμπος Δ. Προέδρου, κατοίκου Λιμένος, ἰδιοκτητρίας, παρασταθείσης διὰ τοῦ γεν. πληρεξουσίου τῆς Γεωργ. Αὐγουστῆ, κατοίκου Λιμένος, δυνάμει τοῦ ὑπὸ ἡμερ. 13 Αὐγούστου 1312 καὶ ἀριθ. 46 γεν. πληρεξ. ἐπικυρωμένου ἐγγράφου καὶ Ἑλένης Αὐγουστῆ Καστρινοῦ, κατοίκου ἐπίσης Λιμένος, ἰδιοκτητρίας, παρασταθείσης αὐτοπροσώπως. Ἀνεγνώσθη ἡ ὑπὸ ἡμερ. 27 Ἰουλίου 1896 ἀριθ. 267 ἐμπρόθεσμος καὶ νόμιμος ἀνακοπὴ τοῦ ἀνακόπτοντος, ἧς ἡ ἔννοια ὅτι ἀνακόπτει τὴν κοινοποιηθεῖσαν αὐτῷ ἐρήμην ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικ. Θάσου, ὑπ' ἀριθ. 40 καὶ ἡμερ. 3 Ἰουλίου 1896 διὰ τοὺς παρακατιόντας λόγους: 1) αἱ ἀνακοπτόμεναι διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 165 καὶ ἡμερ. 20 Ἰουνίου 1896 αἰτήσεως τῶν ἐξητήσαντο τὴν ἐκκένωσιν τοῦ μαγαζίου παρ' αὐτοῦ στηριζόμεναι εἰς τὸν περὶ ἐκμισθώσεως νόμον ὑπὸ ἡμερ. 2 Μαρτίου 1890 χωρὶς νὰ ζητήσωσι καὶ κλήτευσιν αὐτοῦ καὶ τὴν δι' ἀποφάσεως καταδίκην του· τὸ δικαστήριον ὅθεν ἐναντίον τῆς αἰτήσεως καὶ ἀγωγῆς τῶν ἐναγουσῶν προέβη εἰς ἔκδοσιν κλήσεως καὶ τὴν ἐρήμην διαδικασίαν. 2) αἱ ἀνακοπτόμεναι ὄφειλον νὰ ἀποδείξουν τὴν ἐπὶ τοῦ ἐνοικιασθέντος κτήματος ἰδιοκτησίαν· κατ' ἀκολουθίαν δὲ νὰ δύνανται νὰ ζητήσωσι τὴν ἐκκένωσιν καὶ παράδοσιν αὐτοῦ. 3) αἱ ἐνάγουσαι διὰ τῶν ὑπογραφῶν τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ τῶν ζητοῦσι τὴν ἐκκένωσιν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐπιφυλάχθησαν διὰ τὰς ἀποζημιώσεις, τὸ δικαστήριον δὲ παραβιάσαν δικονομικὸν τύπον οὐσιώδη ἔλαβον ὑπ' ὄψει τὴν διαμαρτυρήσιν τῶν δικάσαν αἰτησῶν μὴ αἰτηθεῖσαν. 4) αἱ ἐνάγουσαι ὡς φαίνεται ἐκ τῆς κοινοποιηθείσης αὐτῷ ἀποφάσεως μετὰ τῆς ἀγωγῆς ὅτι συνάπτουν καὶ ἐνοικιαστήριον ἐγγράφον, ἐν τῇ ἐκδικάσει ὅθεν τῆς ἀγωγῆς δὲν ἐφάνη τοιοῦτον, οὔτε ἀνεγνώσθη, ἔδει ὅθεν ἡ ἀγωγή νὰ ἀπορριφθῆ ἢ μετὰ τῆς ἀγωγῆς νὰ ἀναγασθῆ καὶ τὸ ἐπισυννημμένον ἐν αὐτῇ ἐγγράφον ἐνοικιαστήριον. 5) αἱ περὶ ἐκμισθώσεως συμφωνίαι κατὰ τὸν νόμον γίνονται δι' ἐγγράφων, ὀφείλουσι ὅθεν αἱ ρηθεῖσαι νὰ παρουσιάσουν ἐγγράφον ἐνοικιαστήριον ἐξ οὗ ἀποδειχθήσεται ἡ ἰδιοκτησία, ἡ ἐναρξη καὶ ἡ λήξη τῆς μισθώσεως καὶ τὸ τίμημα τῆς ἐνοικιάσεως καὶ 6) ἐναντίον τῆς κοινοποιηθείσης αὐτῷ διαμαρτυρήσεως ὑπάρχει ἀπαίτησις νομίμως καὶ προσηκόντως πρωτοκολλημένη ἀνατρέπουσα τὰς ὑπερβολικὰς ἀποζημιώσεις καὶ ἐν

ἀπαιτήσει δὲ ταύτῃ ἀναπτύσσονται λόγοι νόμιμοι, δι' ὧν οὐδὲν δικαίωμα κέκηνται νὰ ἀπαιτῶσιν ἀποζημιώσεις. Διὰ ταῦτα ὅθεν καὶ δι' ὅσα προφορικῶς κατὰ τὴν καὶ ἀντιμωλίαν συζήτησιν θὰ ἀναπτύξη, ὑποβάλλει τὴν παροῦσαν του σὺν ἀντιγράφῳ πρὸς κοινοποίησιν· ἐξητήσατο τὴν κλήτευσιν τῶν ἀνακοπτομένων εἰς ὀρισμένην δικάσιμον, τὴν ἀνατροπὴν καὶ ἀνάκλησιν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῶν ἐξόδων εἰς βάρος τῶν ἀντιδίκων. Ἐρωτηθεὶς ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀνακόπτοντος, ἂν ἔχη ἄλλο ν' ἀναπτύξη, κατέθεσεν καὶ αὐθις ὅτι διὰ νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου πρέπει νὰ προηγηθῇ ἀγωγή ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν ἀποδείξεων τὸ δικαστήριον ἐκδίδει τὴν ἀπόφασιν, ἢ ἀγωγή μὲ τὴν ἐρήμην ἀπόφασιν οὐδεμίαν συμφωνίαν ἔχουσι, καθότι ἐν μὲν τῇ ἀποφάσει οὐδεμία μνεία γίνεται αἱ ἐνάγουσαι ἐπιφυλάχθησαν νὰ ζητήσουν ἀποζημιώσεις κατόπιν· τὸ δὲ δικαστήριον χωρὶς νὰ ζητήσουν τοιαύτας ἐδίκασε τὸν ἐντολέα του καὶ περὶ ἀποζημιώσεων· τοιαῦται ἐρήμην ἀποφάσεις ἀνακαλοῦνται καὶ περὶ αὐτῶν διαπραγματεύονται τὰ ἄρθρ. 1892 καὶ 1834 Ἀστ. Κώδ., ἐπομένως ἐξητήσατο τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως. Ὁ πληρεξούσιος τῆς ἀνακοπτομένης κατέθεσεν ὅτι καὶ ἂν δὲν ἐξητήθη ἢ καταδίκασις τοῦ ἀνακόπτοντος διὰ τῆς ἀγωγῆς, ἐξητήθη προφορικῶς ὅσον δὲ περὶ τῶν ἀποζημιώσεων τὸ δικαστήριον ἐνέκρινε νόμιμον καὶ κατεδίκασεν αὐτόν.

Ὁ πληρεξ. τοῦ ἀνακόπτοντος κατέθεσεν ὅτι ἡ κυριωτέρα ἔνστασις, τὴν ὁποίαν ἐν τῇ ἀνακοπῇ των ἀναφέρουν, εἶναι νὰ ἀποδείξουν αἱ ἀνακοπτόμεναι τὴν ταυτότητά των· πρὶν λοιπὸν ἀποδείξουν τοῦτο καὶ ὅτι εἶναι ἀντίδικοι, ἤρχισε συζήτησις περὶ ἀποζημιώσεων. Ὁ πληρεξούσιος τῆς ἀνακοπτομένης κατέθεσεν ὅτι ἡ ταυτότης ἀποδεικνύεται διὰ τῆς ἰδίας ὑπογραφῆς τοῦ Λάμπρου Μήσιου ἀνακοπτομένου καὶ ἐν τῇ διαμαρτυρήσει καὶ ἐν τῷ ἐνοικιαστηρίῳ ἐγγράφῳ, τὸ Δικαστήριον διὰ προηγουμένης συσκέψεώς του ἀπεφάσισεν ἵνα αἱ ἀνακοπτόμεναι προσαγάγουν τὸ ἐνοικιαστήριον ἔγγραφον τὴν 20 Αὐγούστου ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 7 μ.μ., καθ' ἣν δικάσιμον ἐμφανισθέντες οἵτε πληρεξούσιοι καὶ ἀνακοπτομένη κατέθεσαν τὸ ὑπὸ ἡμερ. 1 Ἰουνίου 1893 ἐνοικιαστήριον ἔγγραφον, οὗτινος ἡ ἔννοια ὅτι ἀφ' ἐνὸς ἢ Ἐλένη σύζυγος Αὐγουστή Καστρινοῦ καὶ νιδὸς αὐτῆς Γεώργιος ὡς ἰδοκτῆται καὶ ὁ Λάμπρος Μήσιου ὡς ἐνοικιαστής συνεφώνησαν ὡς ἐξῆς: οἱ ἰδιοκτῆται ἐνοικιάζουσι τὸ ἐνταῦθα ἰδιόκτητόν των μαγαζίον, τὸ μεταξὺ Γ. Θωμαΐδου καὶ οἰκοπέδου Κων. Π# Οἰκονόμου εὐρισκόμενον, μετὰ τοῦ ἄνω πατώματος καὶ κάτωθεν ἀποθήκης διὰ τρία ἔτη πρὸς τὸν Λάμπρον Μήσιον μὲ ἐτήσιον ἐνοίκιον δέκα ἕξ λίρ. ὀθωμ. Ὁ δὲ ἐνοικιαστής δεχόμενος ὑπὸ ἐνοίκιον τὸ ἀνωτέρω μαγαζίον διὰ τρία ἔτη ὑποχρεοῦται νὰ πληρῶνῃ τακτικῶς τὸ ἐνοίκιον κατὰ μῆνα, μετὰ δὲ τὴν λήξιν τῆς τριετοῦς ἐνοικιάσεως ὑπόσχεται νὰ παραδώσῃ τὸ τε μαγαζίον καὶ τὰ ὄπισθεν σημειωθέντα ἔπιπλα αὐτοῦ εἰς ἣν κατάστασιν τὰ παρέλαβε τὸ παρὸν

ισχύει διὰ τρία μόνον ἔτη, μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὁποίας ὑποχρεοῦνται πρὸ μηνὸς νὰ εἰδοποιῶνται τὰ συμβαλλόμενα μέρη περὶ τῆς ἀνανεώσεως ἢ μὴ τῆς ἐνοικιάσεως.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἐνοικιαστηρίου ἐγγράφου ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀνακόπτοντος κατέθεσεν ὅτι ἐκ τοῦ ἀναγνωσθέντος ἐνοικιαστηρίου ἐγγράφου ἀποδεικνύονται δύο ἰδιοκτηταί, ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Γεώργιος Ἀύγουστῆ Καστρινοῦ, ἐν τῇ ἀγωγῇ παραλλάσσει, ὁ εἷς τῶν συνιδιοκτητῶν ὡς ἐνάγουσα ἀντὶ τοῦ Γεωργίου φαίνεται ἡ Μαρία Χαρ. Δ. Προέδρον· ἀπαιτεῖται ὅθεν ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ Μαρία ἀντικαθίσταται (ἀπὸ) τὸν Γεώργιον Ἀύγουστῆ.

Ὁ πληρεξούσιος τῆς ἀνακοπτομένης κατέθεσεν ὅτι πρὶν τριῶν ἐτῶν ἡ περιουσία ἦτο ἀδιανέμητος· οὗτος δὲ ὡς κληρονόμος ἐνοικίασε τὸ μαγαζίον πρὸς τὸν ἀνακόπτοντα Λάμπρον Μήσιον· τῆς περιουσίας διενεμηθείσης ἐγένετο κάτοχος τοῦ μαγαζίου ἡ Μαρία· ἐπειδὴ δὲ ἐκ τῶν διαμαρτυρήσεων ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἀνακόπτων ἀναγνωρίζει τὴν Μαρίαν κάτοχον, εἰς αὐτὴν δὲ ἐπλήρωσε καὶ τὰ ἐνοίκια. Ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀνακόπτοντος ἐξητήσατο ὅπως ἡ Ὁρφανοεπιτροπὴ Παναγίας πιστοποιήσῃ ὅτι κάτοχος τοῦ ἐν λόγῳ μαγαζίου εἶναι ἡ ἀνακοπτομένη Μαρία. Καὶ τὸ δικαστήριον ἀνέβαλε τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν 21 Ἀυγούστου, ἡμέρα Τετάρτην, ὥρ(αν) 7 μ.μ., καθ' ἣν ὑποχρέωσε τὰς ἀνακοπτομένας νὰ προσαγάγουν πιστοποιητικὸν παρὰ τῆς ἐγχωρίου Ὁρφανοεπιτροπῆς Παναγίας ὅτι εἶναι κάτοχος τοῦ ἐν λόγῳ μαγαζίου· καθ' ἣν προσήγαγον τὸ ὑπὸ ἡμερ. 20 Ἀυγούστου 1896 πιστοποιητικόν, οὗτινος ἡ ἔννοια ὅτι ἡ Ὁρφανοεπιτροπὴ καὶ ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος Παναγίας πιστοποιοῦν ὅτι διενεμηθείσης τῆς περιουσίας τοῦ μακαρίτου Ἀύγουστῆ Καστρινοῦ τὸ ἐν Λιμένι εὐρισκόμενον μαγαζίον καὶ συνορευόμενον μὲ ὅμοιον Γεωργ. Δ. Θωμαΐδου καὶ οἰκοπέδου Κων. Π[#] Οἰκονόμου περιῆλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν θυγατέρων τοῦ μακαρίτου Μαρίας Χ. Δ. Προέδρου καὶ Σωτήρος. Ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀνακόπτοντος μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ πιστοποιητικοῦ κατέθεσεν ὅτι ἐν τῷ ἐνοικιαστηρίῳ ἐγγράφῳ ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιλογή· μετὰ τὴν λήξιν ἐνοικιάσεως ὑποχρεοῦνται πρὸ μηνὸς νὰ εἰδοποιῶνται τὰ συμβαλλόμενα μέρη περὶ τῆς ἀνανεώσεως ἢ μὴ τῆς ἐνοικιάσεως· οἱ ἐκμισθωταὶ εἰδοποίησαν τὸν ἐντολέα του περὶ τῆς ἐκκενώσεως τοῦ μαγαζίου· ἡ εἰδοποίησις ὅμως αὕτη δὲν ἐγένετο ὑπ' αὐτοῦ, διότι ἐμέτρησε λίρ. ὀθωμ. ὀκτὼ ἡμισυ ἀπέναντι τοῦ νέου ἐτησίου ἐνοικίου, ὥστε δὲν ἐδικαιοῦντο νὰ ἀναμισθώσωσι τὸ μαγαζίον, ἀφοῦ ὁ ἴδιος συνήνεσε καὶ ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἐπλήρωσε τὸ αὐτὸ ἐνοίκιον μὲ τὰς ἄλλας· περὶ τῶν λεγομένων του προβλέπουν τὰ ἄρθρα 499, 497 καὶ 587 Ἀσ. Κώδ., ἐξαιτουμένον νὰ ἀπορριφθῇ ἡ περὶ ἐκκενώσεως αἰτήσις τῶν ἐκμισθωτῶν· ἀπαντῶν εἰς τὰς περὶ ἀποζημιώσεων αἰτήσεις τῶν ἐκμισθωτῶν ἐνίσταται ὅτι οὐδεὶς λόγος μὴ περιεχόμενος ἐν τοῖς συμβολαίοις λαμβάνεται ὑπόψιν· ἐκτὸς τούτου καὶ ἂν κατοικήσῃ καὶ εἰς ξένον πράγμα ἄνευ τῆς συνενενοήσεως καὶ ἀδείας τοῦ ἰδιοκτή-

του πάλιν δὲν ὑπόκεινται εἰς ἀποζημιώσεις ἀλλὰ πληρώνει μίσθωμα κατ' ἐκτίμησιν καὶ περὶ τούτων προβλέπει τὸ 472 ἄρθρ. Ἀστ. Κώδ., ἐξαιτουμένου καὶ αἱ περὶ ἀποζημιώσεων ἐνστάσεις νὰ ἀπορριφθῶν.

Ὁ πληρεξούσιος τῆς ἀνακοπτομένης κατέθεσεν ὅτι ὁ ἐν τῷ συμβολαίῳ ὄρος εἶναι ἵνα πρὸ μηνὸς συνεννοοῦνται ἀμφοτέρωθεν διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς ἐνοικιάσεως, ἐπειδὴ ὁμως συνέβη τὸναντίον, εἰδοποιήθη ὁ ἀνακοπτόμενος πρὸ μηνὸς νὰ ἐκκενώσῃ τὸ μαγαζιον· ὅσον περὶ τῶν μετρηθέντων ὀκτὼ ἡμισυ λίρ. ὄθωμ. ἀπέναντι νέου ἐτησίου ἐνοικίου ἀρνοῦνται καὶ ὅσον περὶ τῶν ἀποζημιώσεων, διότι ἐν τῷ συμβολαίῳ ἀναφέρεται ὅτι ὁ παραβάτης εὐθύνεται νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀνακόπτων. Τὸ Δικαστήριον ἔδωκε πέρας εἰς τὴν διαδικασίαν διὰ νὰ ἀποφανθῇ περὶ τῶν ἀνωτέρω ἐνστάσεων καὶ ἀνέβαλε τὴν ἀπαγγελίαν διὰ τὴν 22 Αὐγούστου, ἡμέραν Πέμπτην, ὥρ(αν) 2 π.μ.

Σκεφθὲν

Ἐπειδὴ τὸ ὑπὸ ἡμερ. 1 Ἰουνίου 1893 ἐνοικιαστήριον ἔγγραφον διὰ τὸ ἐν λόγῳ μαγαζιον συνταχθὲν μεταξὺ τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ τῶν Γεωργίου καὶ Ἑλένης Αὐγουστῆ Καστρινοῦ, κατόπιν περιελθὸν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ἀνακοπτομένων Μαρίας καὶ Σωτήρος Αὐγουστῆ Καστρινοῦ, ἐκ πατρικῆς κληρονομίας ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὑπὸ ἡμερ. 20 Αὐγούστου 1896 πιστοποιητικοῦ ἐγγράφου τῆς Ὁρφανοεπιτροπῆς καὶ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου Παναγίας· αἱ ὑποχρεώσεις τοῦ ἐνοικιαστήριου ἐγγράφου περὶ ἀνανεώσεως ἢ μὴ, καίτοι καὶ εἰς τὰ ἀνωτέρω συμβληθέντα μέρη δὲν ὑφίσταται, οὐχ ἦττον πάλιν αἱ ἀνακοπόμενα διὰ τῆς ὑπὸ ἡμερ. 16 Ἀπριλίου 1896 καὶ ἀριθ. 28 εἰδοποιήσεως τῶν εἰδοποίησαν τὸν ἀνακόπτοντα Λάμπρον Μήσιου ἵνα ἐκκενώσῃ τὸ ἐν λόγῳ μαγαζιον κατὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας τῆς ἐνοικιάσεως, ὡς ὁ ἴδιος πληρεξούσιος ὁμολογεῖ, διΐσχυρισθεὶς ὅτι δεκτὴ δὲν ἐγένετο ἡ εἰδοποίησις αὕτη καὶ ὅτι ἐμέτρησεν ὁ πελάτης του λίρ. ὄθωμ. ὀκτὼ ἡμισυ ἀπέναντι νέας ἐτησίου ἐνοικιάσεως. Ἐπειδὴ ὅτε πληρεξούσιος τῆς ἀνακοπτομένης Μαρίας καὶ Ἑλένης Αὐγουστῆ Καστρινοῦ ἀνακοπτομένη ἠρνήθησαν ταῦτα. Ἐπειδὴ τὰ ἐπικαλεσθέντα ἄρθρ. τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀνακόπτοντος ἐφαρμόζονται πρὶν τῆς ἐνοικιάσεως καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτῆς. Διὰ ταῦτα ἀπορριπτομένων τῶν ἐνστάσεων τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἀνακόπτοντος προσκαλεῖται οὗτος νὰ ἀποδείξῃ διὰ παντὸς νομίμου μέσου ὅτι τὰ ὀκτὼ ἡμισυ λίρ. ὄθωμ. ἐμέτρησαν εἰς τὰς ἀνακοπόμενας ἀπέναντι νέας ἐτησίου ἐνοικιάσεως.

Ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀνακόπτοντος κατέθεσεν ὅτι διὰ τῶν μαρτύρων Γεωργ. Εὐσταθίου, Γεωρ. Χ[#] Δημητρίου, Παύλου Μήσιου καὶ Ἀντωνίου Συμάκη θὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἐμετρήθησαν εἰς τὴν Ἑλένην Αὐγ. Καστρινοῦ καὶ εἰς τὸν Χαράλαμπον Δ. Προέδρου κατ' ἐντολὴν τῆς συζύγου του Μαρίας αἱ ὀκτὼ λίρ. ὄθωμ. ἀπέναντι νέας ἐτησίου ἐνοικιάσεως. Τὸ Δικαστήριον ἀνέβαλε τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν 24 Αὐγούστου, ἡμέραν Σάββατον, ὥρ. 1 π.μ., καθ' ἣν ὑποχρέωσε

τὸν ἀνακόπτοντα νὰ προσαγάγη τοὺς προδηλωθέντας μάρτυράς του καὶ ἐν ἐναντία περιπτώσει θὰ εἶναι ἔκπτωτος τοῦ δικαιώματός του.

Κατὰ τὴν δικάσιμον τῆς 24 Αὐγούστου, καθ' ἣν μέρος ἔλαβεν ὁ ἐκ τῶν παρῆδρων τοῦ Δικαστηρίου κ. Γεώργιος Σ. Ἀλετράς, πρὸς ὃν ἀνεγνώσθησαν τὰ προηγούμενα πρακτικά, ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀνακόπτοντος κατέθεσεν ὅτι τοὺς μάρτυρές του δὲν δύναται νὰ φέρη, ἐξαιτούμενος νὰ ὀρκισθοῦν αἱ ἀνακοπτόμενοι τὸ ὅτι δὲν ἔλαβον τὰς ὀκτὼ ἡμῖσι λίρ. ὄθωμ. ἀπέναντι νέας ἐτησίου ἐνοικιάσεως καὶ τὸ δικαστήριον ἀνέβαλε καὶ πάλιν τὴν ὑπόθεσιν διὰ τὴν 25 Αὐγούστου, ἡμέραν Δευτέραν, ὥρ(αν) 2 π.μ., ὅποτε ὑποχρέωσε τὰς ἀνακοπτόμενας νὰ λάβουν τὸν διατυπωθέντα ὄρκον.

Κατὰ τὴν δικάσιμον τῆς 26 Αὐγούστου προσελθοῦσαι αἱ ἀνακοπτόμεναι ὅπως λάβουν τὸν διατυπωθέντα ὄρκον ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀνακόπτοντος κατέθεσεν ὅτι δὲν ἐπαγάγη ὄρκον. Ὁ δὲ πληρεξούσιος τῆς ἀνακοπτομένης κατέθεσεν ὅτι νὰ ἀπορριφθῇ ἡ ἀνακοπὴ τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ πρωτόδικος ἐρήμην ἀπόφασις καὶ τὸ δικαστήριον ἔδωκε πέρας εἰς τὴν διαδικασίαν.

Σκεφθέν. Ἐπειδὴ ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀνακόπτοντος τὸν παρ' αὐτοῦ ἐπαχθέντα ὄρκον ἠρνήθη νὰ ἐπαγάγη τῶν ἀνακοπτομένων. Διὰ ταῦτα. Κατὰ τὸ 158 ἄρθρ. Πολ. Δικ. ἀπορρίπτει τὴν ὑπὸ ἡμερ. 27 Ἰουλίου 1896 καὶ ἀριθ. 267 αἴτησιν ἀνακοπῆς τοῦ ἀνακόπτοντος καὶ ἐπικυροῖ τὴν ὑπὸ ἡμερ. 3 Ἰουλίου 1896 καὶ ἀριθ. 40 πρωτόδικον ὑπὲρ τῶν ἀνακοπτομένων ἐρήμην ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Θάσου, καταδικαζομένου συνάμα τοῦ ἀνακόπτοντος εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐνοικίου μέχρι τῆς ἐκκενώσεως κατὰ τὸ μὲ τὸν περὶ τῶν ἐνοικιαστῶν συμβόλαιον ἐξ εἴκοσι λιρ. ὄθωμ. καὶ εἰς τὰ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν ὅσον δὲ περὶ τῶν ἐνστάσεων τῶν ἀνακοπτομένων περὶ ἀποζημιώσεων ἀπορρίπτονται αὐταί. Ἐκρίθη, ἀπεφασίσθη παμψηφεί τὴν 26 Αὐγούστου καὶ ἀπηγγέλθη δημοσίως τὴν ἰδίαν ἐνώπιον τῶν πληρεξουσίων καὶ τῆς ἀνακοπτομένης. Τῇ 29 Αὐγούστου 1896.

Ὁ Πρόεδρος
Μ. Χακῆ

Οἱ Πάρεδροι
Γ. Σ. Ἀλετράς
Χ. Δημητριάδης

Ὁ Γραμματεὺς
Γεώρ. Δ. Θωμαΐδου